

ВЕЛИКИЙ РОМАН

Богдан Лепкий

МАЗЕПА

З-ПІД ПОЛТАВИ
ДО БЕНДЕР

КАЗКА МОГО ЖИТТЯ

Харків
«ФОЛІО»
2024

З-ПІД ПОЛТАВИ
ДО БЕНДЕР

Смеркалося.

На світі був день, але Чуйкевичеві тьмарилося в очах. Насилу розплющував їх.

І тоді поза валами ранених і трупів, десь далеко на видно-крузі, бачив сонце червоне, як велетенська рана. Хтось небо простромив мечем, з нього лилася кров.

Багато її, всі поля червоні, ввесь світ.

Стулив повіки: «Не дивитися, не бачити...»

Та біль не дає...

Пробував ворухнутися.

Сто свічок спалахнуло в очах. Чорно. Спати хочеться. Спати, щоб болю не чути. І болю і жаги, бо жага пекучіша ще від болю, язик до піднебіння прилип, у грудях вогнем палить. Але що це з ним? Де він? Ага, під Полтавою... А там річка Ворскла...

Ах, коли б із-під тих трупів добути, може й до Ворскли доволікся б. З якою насолодою зачерпнув би долонями води. І пив би, пив...

Хотів рушити ногою. Та годі. Вона лежала на чийсь спині, привалена, як колодою, іншим трупом...

Ті вже не чують болю... Щасливі. І цей направо і той наліво і всі вони, що лежать кругом валами.

Ще так недавно гуло тут, клекотіло людське море. Тепер його хвилі немов скам'яніли. Тільки десь ворухнеться ще; зойкне, застогне, крикне, пручається. Один через одного перевалюється, як у кошлику раки.

А на полях валують дими. Ніби марево якесь із кадильницею ходить; над трупами кадить, похорони справляє. Невже ж і його загребуть? Зжахнувся. З'ява ця, немов опир з несамовитими очима, виринула перед ним. Чуйкевич задивився в ті очі, чуючи, як вони ростуть, більшають, а він маліє: щораз маліє, аж до порошинки...

Збудив його біль у костях. Свердлило, до серця добиралось. Треба щось діяти, так годі довше. Прийдуть, подумають — вмерлець і жбурнуть разом із іншими в яму. Розпачливо бігав по закамарках мізку, збираючи шматочки свідомости. Розсіпалася, як порохно. Кликав на поміч силу волі й неначе тінь її побачив. Чіплявся, до себе горнув.

Як це все сталось?.. Силкувався нав'язати нитку:

Так... був тоді гарячий день. Два різні буруни насунули на себе. Вдарили гарматні громи... почався бій... До гетьмана від короля він гнався кінно зі штафетою. І здавалося, що все гаразд, наші перемагають. Та нараз зчинилася у шведів метушня.

— Король убитий. Король не живе, о горе нам, шведи!

Але що далі, не тямить. Думка рветься.

Чого ж це ті люди так стогнуть, харчать і караскаються? Чому не відженуть мух, що пообсідали купами роти й очі, це ж гидке, нестерпне, що думати не дає, тоді як він із усією натугою гадки пов'язує.

Так... Короля принесли до обозу. Він блідий, без пам'яті, нога в нього, як колода, посиніла. Шведи безраді, потратили голови. Ніхто не відає, що й куди. Тільки Левенгавпт, як у лихорадці, трясучи руками, старається переконати генералів, що треба залишити всі вантажі, коні від возів роздати пішим та щодуху відв'язатися від ворога, як це він зробив під Лісною. І старшини тієї гадки, тільки вони хотіли б відступати з усім добром.

Але хто видасть наказ, як король безпритомний, немов мерлець на марах, а шведські генерали не в злагоді з собою?

Положення жахливе, земля горить під ногами.

Несподівано з'являється Понятовський:

— Короля на повозку! Ще, на сором, москалям попаде в руки...

І не докінчив, бо очі всіх звернулися на куряву, що неслась від середини боєвища...

На лівому крилі кипів ще бій. Там запорожці, поляки й рештки шведів відбивали ворога — гупали безустанку гармати, клекотіла мушкетна пальба. Та праве крило пішло врозтіч. І в центрі — пустка. В цій саме прірві, немов повітряна труба, кітлувала в бік обозу курява, неслися дикі верески й скажене виття.

Генерал Левенгавпт, піднявши далековид до очей, довго дивлявся, але і не міг визнатись, що це за мара. Аж дідуган, запорожець, що порядкував возами, прислонивши дашком долоні очі, зразу відгадав: «Калмуки, псявіри! До бою вони не тее, але в обозі накоїти лиха вміють: до нас закрадаються!..»

Вмить обозники кинулись до возів, старшини повсідали на коней та, на щастя, калмуки завернули. А за хвилинку від лівого крила, де йшла ще битва, причвалував гурт кінних — поляки, козаки та ще декілька шведів.

Вкриті курявою, запечені сонцем, чортівськи блискали очима. Були між ними й поранені, один швед зісунувся по шії верхівця на землю. Його підхопили на руки, але він тільки зітхнув у смертних судорогах і сконав.

— Це зі свити Піпера швед, — пояснив Понятовському якийсь поляк старшина, — Піпера наскочили калмуки і він, як наполоханий заєць, ввігнався просто москалям у руки.

— Буває й у шведів, — відповів Понятовський, — тому нам тепер, панове, самим треба подбати про себе: чого дочекаємось з заложеними руками? Пропадем ні за цапову душу! Давайте короля на повозку й до гетьмана... Він же ж господар цієї землі, найкраще порадить...

Гетьман, хоч нездужав, не тратив надії. Пригода з Піпером теж не здивувала його. Знав шведів: добрі з них вояки, коли

йдуть уперед, та при невдачі, як ще не стане верховода, розбігаються, немов вівці без барана.

— Чуйкевич! Сотник Чуйкевич!.. — і Чуйкевич виструнчився перед гетьманом, чекаючи на приказ.

— Негайно зібрати обозну прислугу, всіх чурів і канцеляристів — що лиш живе та дихає: треба розігнати тих псів калмухів на сто вітрів, заки рушимо в похід, відв'язавшись від ворога.

Чуйкевич, почувши наказ гетьмана, став порядкувати загін. Йому помагали інші старшини, обозники і канцеляристи, відпрягли коней від возів, всідаючи верхи.

— Готово... — блиснув Чуйкевич шаблею.

Вцю мить десь узялася Мотря. Вона простягнула до нього руки.

— Не залишу тебе самого, — благала, підбігаючи за кінною батавою, що розверталась у широку лаву. Вже курява закрила останніх вершників, вже затих глухий тупіт кінських копит, а вона бігла й бігла навмання.

І тут знову увірвалася нитка його думок. Ага...

Він лежить безпорадний і нізвідки порятунку. Кров спливає, біль мучить і спрага вогнем пече. Як довго він лежить? Довго, мабуть. Зі сил до решти вибився, в очах чорніє, в голові гуде. Затуляє повіки. Темно, пільма... Невже ж кінець?..

Хто це?..

Хтось ноги йому догори піднімає, добуває з кліщів голову, хтось цілу Ворсклу до уст нахиляє. П'є...

Вона, Мотря, чи привид? Ні. Це її дотик долоні, що материнською рукою біль злагіднює. Мотря...

Але чому ж у неї троянда на грудях? Вітер червоні платки обриває і вся вона обсипана ними.

— Чи й ти ранена, Мотре?

— Не хвилюйся, — мовить, — дрібничка...

І знову темінь. Безодня...

Вернувшись до пам'яті, Чуйкевич бачив, як Мотря та ще довірений слуга її, що ніколи не покидав своєї доброї пані, несли його, переступаючи трупи і ранених.

Скрадалися, бо розгукані, безпанські коні чвалували боевищем, з очима, що червоніли, як вогняні рубіни. Коні-апокаліпси...

Ступали з трудом нога за ногою, западаючись по вибоїнах. Старому слuzі, що двигав майже весь цей тягар, не ставало віддиху. Коли прогнали скажені коні, Мотря, приклякала й хрестилась: «Господи, помилуй нас грішних!..»

Вже до острівця доходили, до невеличкої діброви, що чубами своїми зеленіла, вже ловили жадібно легіт прохолоди, як нараз припишкли до землі. Чуйкевич повернув головою і побачив їздця в одежі гвардійського полковника, в зеленому каптані з червоними облогами, зі шпагою у одній руці й тригранним, чорним капелюхом у другій. Вибалушені чортівські очі, роздуті ніздря, буйне, довге волосся, як грива — цар...

Капелюхом боевище здоровить, шпадою погрожує. Кінь під ним породистий, шумою вкритий — басує, зубила гризе, піною слинить. А вітер клапті тієї піни в очі трупам мече — ранені москалі зводяться насилу й харчать протяжне «ура-а-а-а!» Цар бій-поле об'їздить, під владу свою бере. За ним перуки, шарфи, різноквітні каптани, золото та срібло.

Переможці...

А ми?.. І Чуйкевича за горло здавило. Скипіла кров, серце стиснулося. Думки у голові одна одну переганяють.

Де гетьман, де наші?..

Та ось мій вершник на спіненому коні вже настагає. В очах його блискавки і лють.

Нараз царський кінь перед Чуйкевичем ногами завис у повітрі, дуба станув сполохано, вбік рванувши.

В цей мент ще раз понеслося це дике «ура-а-а», й білі перуки й різноколірні каптани обскочили їх довкола.

Чуйкевич бачив кінські ноги, які тупцювали, чув кінське дихання і вигуки вершників: «Хто ви? Що ви?»

Справді: хто ми й що ми?.. Чуйкевич знову втратив свідомість...

Цар, об'їхавши побоєвище, приймав звіт генералів, дякував їм. Коли йому доповіли, що вбитий піхотний бригадир Феленгайм, полковник Львов і майори Ернст та Голм, він тричі перехрестився, відмовивши «Отче наш» за їх душу. «Самі німці» — подумав. Ранені були й генерал Рене, полковники Леслі, Інгліст, підполковник Карст та москаль, князь Горчаков, а список цей з кожною хвилиною збільшався. З найближчих царських людей не потерпів ніхто. Вони надбігали від своїх частин і ставали кругом царя, здоровлячи його з перемогою.

Генерал-поручник князь Голіцин зіскочив з коня. Його постава, перестрашене лице з вибалушеними очима зраджували захоплення і рабську покірливість:

— Мужественною крепостею от Господа утвержденний благочестівейший цар! Кто тебя дастойно... — і зацукався, бо побачив, що цар не слухає його, а дивиться, як надходять полонені шведські генерали: Гамільтон, Штакельберг і молодий князь Віртемберзький. Цар піднявся у стременах і з насолодою оглядав лицарські обличчя людей, що про них чув, а дотепер їх не бачив. Ступали вояцькою ходою, ніби байдуже їм усе. Дивилися, але не бачили нікого. За кілька кроків перед царем зупинилися, подаючи різко свої назвища:

— Генерал Гамільтон!

— Генерал Штакельберг!

Третій не вспів відізватись, як цар зіскочив з коня та простягнув до нього руку.

— Князь Віртемберзький, — почувся майже хлоп'ячий голос.

Цар підняв брови і відкрив рот, але не сказав нічого. Всі зрозуміли, що вийшло непорозуміння. Цар думав, що це король Карло й хотів відіграти історичну сцену. Та виявилася помилка. Простягнена царська долоня стиснула дрібну руку молодого німецького князика, що ніяково почував себе в тій новій, несподіваній ролі. Цар помітив і усміхнувся.

— Вітаю панів, — промовив по-німецьки, — та прошу до моєї квартири: гостям раді!

2

В Полтаві дзвони дзвонили. Цар, п'яніючи на радощах, бенкетував та казався водночас: казав саджати на палі мазепинців.

Інакше поведився він зі шведами. Шведи були для нього тими чужинцями, що проти них навіть йому, переможцеві, доводилось виявляти ввічливість — нехай про москалів не думають погано: його ім'я славлять по всьому світу. Це ж — «загранічні»...

Слово «загранічний» у Москві мало магічний звук. Москалям бо притаманне — з одного боку вивищування себе: чванькуватість, а з другого — почуття меншевартости. Звідсіля й жадоба підглянути все, що європейське, й перегнати його. А при тому зависна ненависть до цього Заходу при пошані до «загранічних». Тому й усякі «принци», «принцеси», «абзаци», «вокзали», «курорти» й інші «бутерброди» такі милозвучні для московського вуха, дарма що німецькі.

І цар Петро був теж москалем з крові й кости; його манило все, що «загранічне». А саме шведи були тими «загранічними», що передували тоді в світі. Пустити їм дурмана великодушності, заманити до себе на службу, це надійна користь з перемоги, при недостатчі своїх фахівців. З тих саме причин шведські полонені не так важко переживали полтавську трагедію. Не то що українці, які конали на муках, а їх оселі йшли з димом разом з жінками й дітьми. Шведські полонені бачили те все та здригались на вид царських звірств. Вони теж співчували українцям та помагали нещасним товаришам зброї. Не одному мазепинцеві рятували життя, переодягнувши його у шведську одягу, ділилися з ним останнім куском хліба.

І шведським полоненим достойникам, запрошеним на пир у царське шатро, було ніяково. Вони почували себе немов під час весілля на цвинтарищі. Та відказатись не було змоги. Прийшли і зніяковіли. Поставали гуртами у шатрі й куняли. Дехто

з генералів, щоб дорешти не вснути, переступав з ноги на ногу, ніби гусак на стоянці.

А тим часом цар у своїй похідній спальні, за бічною занавісою, кінчав гардеробу, переспавшись і відпочивши.

З кухонного переділу подзвонював столовий посуд, нісся запах печеної баранини, подражнюючи витончені на голод шведські носи.

Генерали шепотіли між собою, раз у раз озираючись.

Піпер тримався осібняком. Що він думав, комбінував у своїй дипломатичній голові, годі знати. Він, що розв'язував найскладніші політичні питання, тепер підпирав стіни царського шатра, зданий на ласку Божу й ворога-азіята.

Та ось цокнули остроги, виструнчилися прибічники, заясніли нові воскові свічі. Увійшов цар.

Шведські достойники повставали півколом, цар підходив і стискав їм руки. Генерали кам'яніли в вояцькій поставі, механічно схильюючи голови. Піпер при стисненні руки усміхався до царя і щирив зуби, як мерлець до стелі.

Цар був у гуморі и не щадив ласкавих слів:

— Ах, як мило мені повитати вас, ексцеленціє Піпер, і всіх приявних тут панів генералів!.. Досі доводилось нам зустрічатися тільки в боях, тепер можу особисто стиснути вашу лицарську руку. Доля химерна, мої панове! Її й конем не об'їдеш. Так воно... — і не докінчив, бо звернув увагу на молодого штабовця, з перев'язкою на голові.

— Бачу, що й вас не пощадила сьогоднішня баталія, любий поручнику.

— О, так, ваша царська величносте! На волос, а був би пожив смерти. Зараз таки поруч нашого дорогого короля...

— А що це у вашій руці?

— Кусень з розторощених кулею королівських ношів: узяв на пам'ятку, як дорогу реліквію...

— Невже ж король, мій любий брат, убитий? — і цар поглянув допитливо по шведах.

— Не знаємо, ваша царська величносте, — відповів, зітхаючи, Гамільтон.

— Я того не хотів, — нібито оправдувався цар, а в душі думав: «Ніс вовк, понесли й вовка».

Настала мовчанка.

— Ну, що ж, панове, — промовив урешті цар, — ми вояки і навчені дивитись смерті просто в очі. Краще нам не роздумувати, бо час минає! — і показав рукою на місця за столом. — Будь ласка, по чарочці, веселіше стане на душі...

Прислуга налила великі поставці.

— Вип'ємо за нашого дорогого брата, а вашого короля! — сказав цар. — Нехай йому вояцька доля не буде мачухою!

Почався царський бенкет, а шведська «катова вечерея». Так думали шведські генерали, так думав і Піпер. Йому з думки не сходила шведська армія й нещасна полтавська баталія: «Чи не зробив король знов якої нової дурниці? Це йому не купити. Добрий вояк, а марний політик. Вся надія на Мазепу: старий лис, не раз у залізах бував і вихопився. Може, й тепер знайде який вихід?»

Піпер у гадках усі можливості перебігає, а між тим кожне слово ловить, чи не почує щось про шведів, про короля свого. Боїться лише того, щоб цар не рушив у погоню.

На щастя, цареві не до того. Він п'яніє на radoцях, тріумфує. У короля знайдеться ще час на відворот...

Піпер крадьки позирає на царя, хоче зрозуміти цього північного сфінкса, людину, повну загадкових суперечностей... Заспокоюється. Ще раз приходить до висновку, що цар не пішле погоні. Він не втратив ще віри в Карлового генія, та надто дорожить несподіваною перемогою, щоб ризикувати. Погоню вишле цар щойно тоді, як розгадає задуми Карла. Тепер він залишає Карлові ініціативу. Петро хитрун: монгол і візантієць в одній особі — європейська культура — тільки зверхня в нього позлітка. Це Атила, Тамерлан, Бату-хан, Іван Грозний. Кров їх пливе в його жилах, що посторонками набігають на великих

неспокійних руках, і, мов сині гадючки, в'ються на дрижучих висках... Цар тепер роздумує, комбінує: хоче знати розміри перемоги, а поки що їсть, п'є та бенкетує, приймаючи водночас із боевища звітування.

Там саме перечислюють убитих і поранених: москалів та шведів. При своїх цар морщить чоло, при чужих його очі світяться, як у вовка. Так і видно, що він хотів би, щоб їх там лежали тисячі, щоб усі до одного встелили покотом боевище. І король, «дорогий брат», теж. Але його поки що не знайшли, значиться — він не поляг, він тільки ранений... І — цар п'є.

За кожним разом, коли донесуть йому про якогось мазепинця живим узятого, здригається і дає знак — коротко — «на паль», причому вимовивши таке жажливе слово, вкладає шмат мяса у свій широкий рот, на закуску.

— Івана Чуйкевича со женою живими взяли, — сповіщає старшина від доручень.

— Чуйкевича?

— Так, зятя генерального судді, Кочубея, — пояснює Меншиков.

— Собака! — крізь зуби засичав цар. — А його жена?

— Мотря Василівна — притакує Меншиков.

— Обоє на паль — рішив цар і попив вином.

Меншиков дивиться на царя своїми баранячими очима. Брюс кривиться, Долгорукий покашлює, а по обличчі Шереметьєва ніби жовч розливається: «Жінку на паль?» Йому робиться ніяково й соромно.

— Ваша царська величність зволять вселаскавіше прийняти до відома, що Мотря — це донька Василя Кочубея...

— Кочубея? — і цар свердлить Шереметьєва своїм несамопитим зором.

Але Шереметьєв витримує цей царський погляд: «Того Кочубея, що за вірність вашій величності голову поклав на колоду. Вдова по Кочубееві та діти покійника припущені до царської ласки».

Цар не спускає очей із Шереметьєва. В шатрі робиться тихо, як перед бурею. Ось-ось і лусне грім. Тільки Меншиков усміхається злобно. Він почуває себе певно. Він безпечний. Грім не вдарить у нього, тільки у Шереметьєва.

Цар подумав. Потім підніс грізно одну брову й, вихиливши душком чарку, вирішив:

— Помилувати цим разом та взяти під варту. Побачимо, що буде далі.

З

Побита, але не розбита козацько-шведська армія посувалася здовж правого берега Ворскли в напрямі Нових Санжар.

Двадцять гармат і дванадцять моздрів глухо по шляху туркотили. Не везли за ними ні пороху, ні куль — в деяких пірвані дула, валка гармат-мерців воліклася.

Левенгавпт радив залишити цей зайвий хлам, але король не погодився. Досить під Полтавою трупів залишили, і поранених, і тих, що на палях торчать. Спомин про них палить... Як Неронові смолоскипи... Ще гірше... Коні жахалися тих палів і тікали як біснுவаті. Це вже не був гнів, ані помста, лише кривава оргія, що перед нею здригається кожна людина.

Кинутися туди й або покласти край тому варварському знущанню, або самому полягти.

І це хотів зробити король, але йому не дали. Зупинили перед божевільним кроком. А тепер він їде у Маєрфельтовій кареті, а палі біжать за ним, і кличуть: «Як ви нас залишили? Верніться!» Та вернутися годі.

Двадцять тисяч людей і кілька тисяч возів сунуть лавиною долину. Триста прапорів, як стадо птахів, летить у сумерках вечірніх. Гаснуть останні блиски червоного сонця, зимні тіні лягають на землю, вітряки крилами поскрипують. Трави, збіжжя принишкли до землі... Страшно їм. Ще тільки в балці ви-

лискується озерце, як незаплющене око, але піднявся туман і більмом затулив його.

Глуха ніч.

Темна ніч.

Вона нічого не бачить, не чує. Не зрадить походу цареві.
Щаслива дорога...

І шведсько-козацька армія, буцімто справді завірила українській ночі, справно і спроквола прямує з руслом тиховодної Ворскли. Поспішати незручно, бо забрала з собою декілька тисяч селян, тих, що перед Москвою втікали, і тих, що рови при облозі Полтави копали та харчі довозили. Тепер вони на роздоріжжях звільна відлучуються, повертаючись до своїх осель.

Безгамірно й тихо відбувається цей похід. Кожний-бо відворот сумовитий, не то що наступ уперед — радісний, веселий. Шульне сайгак, зірветься дрохва, самотний лебідь розпустить білі крила і, як дух, щезає в нічному тумані. Стурбовано б'є перепілка в житі і журливо кигикає чайка... «Ой біда, біда тій чайці небозі».

На небі вузький і блідий серп місяця ледь-ледь майоріє, з лісів вискакують тіні, хрести рамена простягають, благословлять чи зупинити хочуть? Луги й левади пахнуть ладаном чи тмяном?..

Король не може вснути. Рана пече, допікає. То жар, то стужа перебігає по тілі. То тратить пам'ять, то свідомість з неблаганною жорстокістю кладе йому дійсність перед очі.

Він програв битву. Втратив стільки тисяч людей. П'ять генералів, чотири полковники в полоні. Та ще й канцлер Піпер, і секретарі Цедерголь і Дібек. П'ятьох драбантів годі дочислитись. Невже ж і вони в неволі у Петра?

А все ж таки війна ще не скінчена. Цар передчасно тріумфує. Не він тут переможцем, а куля з невідомого кріса, що 17-го червня королеві поцілила ногу... Проклята куля. Стільки лиха накоїла...

І король з невимовним жалем дивиться на свою ліву ногу, що мов колода біліє. Пробує ворухнути нею й чує, як сто ножів впиваються в його тіло. В тім болю свідомість щезає. Він не іде,

лиш тією болючою ногою оре товстий полтавський чорнозем. Десь далеко шумить Ворскла, деркач дерчить, б'ють перепели, пахощі піль мішаються з запахом мастей на нозі.

Переможений король лежить на крилах трьохсот прапорів, що нового гнізда шукають, щоб відпочити та знову зірватися до лету.

Чи то так серце б'ється, чи тупотять кінські копита? Торохотять вози, двадцять гармат і дванадцять моздрів, таких безсилих, як і він, шукають у степу дороги. Знайдуть чи ні? Промовлять ще своє гомінке слово чи замовкнуть навіки? Ох, чого ж це так нога болить?..

Ганна Обидовська обтулює накривалом недужого гетьмана. Минула північ, і поранковим холодом повіває від сходу. Гетьман мовчить, і Ганна з острахом вдивляється в його обличчя. Боїться, щоб не вмер.

— Може, ваша милість вина нап'ються? — питає несміливо.

Гетьман перечить головою. Його оп'янюють думки. В думках перечисляє втрати і зводить до купи те, що залишилось. Яка тисяча людей...

Мало... Та зате певні. Певніші від старого Чуйкевича, Зеленського, Максимовича, Григоровича й Гречаного, що перед самим вирішенням діла перейшли до царя. Так відпала остання половина від зерна. Щоправда, того зерна мало, дуже мало, зате воно цільне й здорове. По нинішнім кривавім дощі з кожного зродиться колись сто зерен. Не для Москви, а на пожиток власного народу, бо переможуть голоси землі і крові, сильніші від усіх голосів світу.

— Мусять перемогти, — уголос промовив гетьман, бо він не міг затаїти тієї задушевної гадки.

— Що ваша милість кажуть? — спитала затривожена Ганна.

— Нічого, Анночко, — відповів ніби байдуже, але як побачив її очі, повні сліз, мов очі Магдалени, зробилось йому жаль. — Я сказав, Ганно, що наше діло мусить перемогти, бо воно справедливе.

— А невже ж справедливість є на світі?

— Не знаю, але нам треба вірити, що є...

Замість відповіді розридалася. Доки гетьман мовчав, доти боялася, що він не видержить нинішнього важкого удару й сконає на її руках, кріпилася, поборювала свою м'яку вдачу, щоб бути йому сестрою жалібницею, а тепер, як промовив, сили покинули її.

Увесь трагізм моменту явився перед нею, як коршун на порхливу пташку, наляг на її ніжну, радості спрагнену душу. Хлипала й безрадно тулилася до гетьманової груди.

— Чого ж ти, дитино, ну, чого? І добре, що сталося. Переломані леди. Порвані зв'язки з Москвою. Що гнилого в Україні було — відпало. Що здорове, почне боротьбу за визволення і — визволиться. Розумієш? Визволиться.

Дивилася великими, перестрашеними очима. Бачила те, що є, а гетьман передбачував будучність. Не могла його зрозуміти, але вірила і тая віра заспокоювала її.

— Стільки людей погибло... — лебеділа, — цар такий лютий, — і чути було, як дзеленькали її дрібні зуби.

— Цар смертельний, а народ вічний і вічне в ньому стремління до волі.

— Там... лишилася... Мотря... — крикнуло нараз її серце і — на той крик гетьман відповіді не знайшов.

Тихо їхали даліше.

За ними ніби далеке море грало, потонули дзвони гули, минуле зі стонами западалося під землю, а перед ними розгорталося невідоме, широкі і непевне, як українські степи і як неосвідомлена душа.

Іноді зупинявся похід. Треба було впевнитися, чи не жене погоня, бути наготові до оборони, то знову не могли рішитись, котра дорога безпечніша. Тоді підбігав Войнаровський до гетьманової повозки, прохаючи поради. Короля не турбували. Він на свого союзника здався.

ЗМІСТ

З-ПІД ПОЛТАВИ ДО БЕНДЕР

Історична повість 3

КАЗКА МОГО ЖИТТЯ.....293